

Kapitola 11. Na cestě

Předcházející část: Kapitola 10. Podstata Boha

Část IV DISKUSE A LEKCE

Zápisy rozhovorů a setkání v různých zemích se skupinami studentů různých oborů.

Kapitola 11

NA CESTĚ

Účastníci seminářů se často ptají ne na samotná „JÁ“ a

Reality, ale i na pochybnosti, které vznikají v

raných počátcích duchovního studia.

Otázka: Viděl jsem v televizi program o zkušenosti pobytu mimo tělo i o klinické smrti. V tom pořadu bylo jedno přirovnáváno ke druhému. Cožpak ve skutečnosti mezi tím není rozdíl?

Odpověď: Jsou to zcela různé věci. Můžeme říci, že jeden prožitek je transcendentální, ale druhý paranormální. Vnímání pobytu mimo tělo můžeme zakusit kdykoliv, dokonce i ve spánku nebo snech. Je to často vyvoláno fyzickou blízkostí nebo nemocí – úraz nebo chirurgický zákrok. V průběhu zkušenosti pobytu mimo tělo vnímáme místo, pozici i dobu trvání. Téměř neviditelné energetické tělo opouští fyzické tělo a přemísťuje se na jiné místo v pokoji nebo dokonce na nějakou vzdálenost.

Pocitové poznání doprovází energetické tělo a přestává se asociovat s fyzickým tělem, které je vnímáno jako samostatné. Pocit „JÁ“ se rovněž asociuje s energetickým a ne s fyzickým tělem. Po čase se energetické tělo navrácí do fyzického a život pokračuje v původním toku.

Na tuto zkušenost je možné si vzpomenout a předat ji jiným. V kalibrační úrovni vědomí člověka nedochází k podstatným změnám. Osobnost se nemění; může se ale dostavit vhléd, že „JÁ“ – není jen fyzické tělo.

Klinická smrt, naopak, není lokální. Člověk se dostává do lepšího, velikého prostoru. Vždy je přítomna nekonečná sálající láska. Nastupuje zřejmé poznání prozření a eviduje se velký nárůst kalibrační úrovně vědomí. Jedním z příznaků takové zkušenosti je to, že se osobnost mění a prožívá transformaci. Změny jsou velmi dobře viditelné. Často to vede k podstatným změnám v názorech a ke snížení zájmu o vše pozemské. Mizí strach ze smrti. Časem se mění i představa o povolání. Obyčejně se objevuje tíhnutí k duchovním tématům, je viditelné také snížení obecné úrovně úzkosti. Díky tomu se zesilují vjemy klidu a milosti, negativní vztah se zaměřuje pozitivním. V některých případech osobnost prožívá hluboké proměny. Stává se, že výsledek nelze popsat jinak než svátost. Někteří z těch, kdo prožili

takovou zkušenost, se stávají léčiteli, přitahují je lékařské profese nebo práce duchovního.

Otázka: Pro jaké duchovní praktiky je nejlépe se v tomto světě plném shonu rozhodnout? Většina lidí pracuje, má rodinu a jsou i další rozptylující faktory.

Odpověď: Uvědomělé směřování k duchovnímu cíli je výsledek rozhodující volby. Je k tomu potřebná jen rozhodnost a schopnost sledovat cestu k cíli až do konce. I jednoduché duchovní koncepce jsou mocným instrumentem. Rozhodnutí být dobrým, odpouštějícím a soucitným se vším živým ve všech jeho formách, včetně sebe sama to je skalpel, který může odstranit obrovské překážky na cestě duchovního pokroku.

Při smíření se můžeme zjistit, že je rozum omezený a že je neschopen obsáhnout veškeré okolnosti, obklopující ty nebo jiné události. Z tohoto zjištění se rodí připravenost odmítnout odsouzení a pohrdání. Výsledkem je připravenost vzdát se svých pozemských zkušeností ve jménu Boha. Stává se zřejmým, že svět nepotřebuje ve skutečnosti ničí osobní názor o ničem. Pokud se člověk rozhoduje dívat se na pozemské události příznivě, potom se před ním zjevují jiné způsoby interpretace podmínek, vnějších událostí a tak podobně.

Otázka: Buddha řekl, že přání je zdroj ega. Jak se zbavit této závislosti?

Odpověď: Existuje meditace, která se nazývá „K čemu?“ Uvědomíme-li si, že máme nějaké přání, můžeme se zeptat „K čemu?“. Odpověď je vždy: „... a pak se stanu šťastnějším“. Proto se štěstí nachází vždy kdesi vně člověka a v budoucnosti. Toto vede k chápání sebe sama jako oběti vnějších okolností. Je to také projekce síly člověka. Potenciální zdroj štěstí je ve skutečnosti v nitru. Neexistuje jiný čas nebo místo pro štěstí, kromě daného okamžiku.

Skutečný zdroj radosti a štěstí je poznání svého bytí v daný okamžik. Zdroj uspokojení je vždy v nitru, dokonce, i když je podmíněno vnějšími událostmi nebo akvizicemi. Problém sám o sobě nemůže existovat v žádném časovém okamžiku. Neštěstí vzniká při výstupu z reality Teď a při vytvoření historie z minulosti nebo budoucnosti, které nejsou reálné, protože neexistují.

Otázka: Jaké jsou ještě užitečné nástroje?

Odpověď: Existuje jiná meditace, kterou můžeme využít; nazveme ji „Co jestli... a co potom?“. Toto cvičení je založeno na připravenosti odmítnout iluzi ega ve prospěch reálnosti Boha. Začínáme slovy: „Co, když se vzdáme něčeho, co si přejeme nebo čeho si ceníme?“ a ptáme se: „A co potom?“ To nás přivádí k následující překážce. Ptáme se, jsme-li připraveni vzdát se jí ve prospěch Boha, což nás přivádí k další překážce. Konec konců, připravenost vzdát se libovolné iluze, jakoby se štěstí nacházelo „někde tam“ přináší povědomí, že bytí od jednoho okamžiku k druhému je možné pouze díky Milosti Boží. Lidský život se udržuje jen díky přítomnosti Boha, přítom hmoty, která, jak jsme se domnívali, ho udržuje, je sama o sobě vyjádřením Boží Vůle. Úsilí člověka v udržení života – je „dar“ a ne jeho osobní vynález. Ego se domnívá, že přežíváme navzdory Boží Vůli a ne díky ní.

Otázka: Duchovní pokrok nastupuje neočekávaně nebo postupně?

Odpověď: V této otázce není ve skutečnosti rozpor, který předpokládá duální stav buď / anebo. Oba stavy existují současně. Zdánlivě malé kroky duchovní evoluce probíhají téměř neznatelně, ale právě ty malé neviditelné pohyby pod vrstvami sněhu vyvolávají lavinu. Náhlé skoky vědomí mohou probíhat bez upozornění. Je lepší být připraven na takovou eventualitu.

Otázka: Jak překonat obrovský blok intelektu?

Odpověď: Skok vědomí je výsledkem připravenosti a inspirace. Pouze 4% lidstva jsou schopny přesáhnout úroveň vědomí 500, úroveň lásky. Láska se stává Bezpodmínečnou Láskou na hodnotě 540, úrovni Radosti. Na pětistých kalibračních úrovních se proces stává jasným a zřejmým. Cíl je nejlépe popsat jako lásku k životu a poděkování jí za podporu. Proto se na pětistých úrovních člověk stává odpouštějícím, štědrým, dobrým, klidným a bezstarostným. Jeho štěstí nezávisí na vnějších okolnostech a událostech. Odsuzování mizí a je zaměněno směřováním k porozumění a soucítění. Odkrývá se vnitřní krása a dokonalost všeho jsoucího. Často lidé pláčou z velikosti té před nimi zjevující se krásy, která je zřejmá pro vše jsoucí. Návrat myšlenek nebo pocitů, ve kterých není láska, se vnímá jako bolestné nebo nechtěné.

Otázka: A jak je to s oprávněným rozhořčením?

Odpověď: Připravenost odmítnout urážky odhaluje, že všechny tak zvané oprávněnosti ve skutečnosti jsou jen – racionalizace a výmluvy. Jsou to projekce viny, vynikající narcisistické polohování. Ve skutečnosti jsou urážky infantilním jednáním, založeným na spravedlnosti v představách dětí ze školky.

Ve Vesmíru neexistuje nic, co by mělo nějaký vztah k nespravedlnosti. Naopak, vše představuje vesmírnou spravedlnost vně skutečného času a místa. Každá urážka je omluvou viny, projekce odpovědnosti, vnímání sebe sama jako oběti. Duchovní student musí odpouštět druhým, dokonce i tehdy, když „nemají pravdu“. Veškeré urážky se kalibrují na úrovni pod 200 a jsou prosty integrity. Je zbytečné o ně pečovat.

Současná tendence „politické korektnosti“ je zdrojem konfliktů, střetů a utrpení (kalibruje se na úrovni 190). Je založena na imaginárních „právech“. Ve skutečnosti žádná „práva“ neexistují. Je to sociální výmysl. Nic ve Vesmíru nemá „práva“. Celá oblast „práv“ vede k paranoidnímu chování, opozici, rozporům, konfliktům, koncepci viníka a oběti, iluzi kauzálního vztahu a mstě. To všechno brání brát na sebe odpovědnost za svoji životní zkušenost – úroveň, na které člověk směřuje k integritě.

Otázka: Jak pokora eliminuje sevření intelektu?

Odpověď: neohroženě studující logiku a racionalitu, samotná věda si uvědomuje jejich hranice a meze v odpovídající oblasti. Postupně se racionalita a logika uzavírají samy do sebe, takže se výzkumník topí ve stanovení definice definic, kategorií myšlení a formách popisu z předem vybraných perspektiv. V logice je praktická a užitečná aplikace pro každodenní hmotný svět, ku prospěchu všech, ale to nevede k osvětlení – to je úplně jiná záležitost.

Otázka: A co morálka? Cožpak odmítnutí porozumění co je správné a co špatné, odsudku druhých, vede k nesmrtelnosti?

Odpověď: Definice dobra a zla to jsou praktické pokyny pro chování se pro lidi, kteří ještě nedosáhli duchovní vývoj. Toto je dočasná náhrada velkého poznání. Proto učíme děti, že je „špatné“ přecházet silnici sám, protože si neuvědomují závažnost nebezpečí. V dospělosti kontext přechodu přes silnici jako dobrý nebo špatný již nemá žádný význam nebo hodnotu. Díváme se na obě strany, než přejdeme silnici, tak, aby nás nesrazilo auto, a ne proto, že je to dobré nebo špatné. V duchovním vývoji etické hodnoty nahrazují diktát morálky, stejně tak jako povědomí o duchovní pravdě nahrazuje dogmata a násilný systém víry. Chování, kterému se dříve říkalo nezákonné, aby se potlačilo u většiny obyvatelstva, nemá význam pro vyspělejší lidi.

Otázka: Pokud neexistuje „objektivní“ dobro a zlo, co potom řídí chování?

Odpověď: Poznání Reality člověkem dává nový kontext všem smyslům a významům, ale také všem projevům. Nejsou žádoucí cíle, není zlo, které je třeba pomstít, nejsou vítězové ani poražení, není žádný důvod přinášet oběti. Veškerou činnost řídí bezpodmínečná láska, laskavost a soucit. Každá volba má své důsledky, a nezůstane žádná nespravedlnost, když zrak není omezen časem, prostorem a vnímáním.

Otázka: Jaký vztah k tomu má karma?

Odpověď: Je možné zabránit rozporům a sporům, bez použití tohoto termínu, který se v západním světě pojí s východními náboženskými a duchovními tradicemi. Místo toho vidíme souvislost mezi akcemi a rozhodnutími, mentálními i fyzickými a jejich následky. Nejsou to ve skutečnosti událostí sekvenční, ale simultánní, zdánlivě oddělené vnímáním.

Z vnější strany je zřejmé, že dualita vnímání, „událost“ a její „následky“ – je jedno a to samé. Ve skutečnosti se nic nepohybuje, s výjimkou bodu vnímání. Všechna náboženství bez výjimky učí, že rozhodnutí, volba a akce jsou spojeny s důsledky, které se objevují až „po čase“. Pokud život vnímáme jako kontinuum od jedné reality do druhé, potom jsou všechna náboženství stejná v tom smyslu, že učí: všechny akce mají důsledky v jiné realitě, nebo jimi vyvolané okolnosti v tomto životním období.

Všechna náboženství učí, že po tomto životě následuje jiný život, ne-fyzický, přesahující fyzický život. Zmatek způsobí nesprávná definice tohoto života jako fyzického a jiných životů jako ne-fyzických, nebo opakovaně fyzických. Chcete-li, tento život kterým je vnitřně subjektivní zážitek, který pak zahrnuje i fyzické tělo, ale nezávisí na něm. Proto je ve skutečnosti i tato naše existence, také ne-fyzická.

Tento život je subjektivní příběh tajemné bytosti, která se nazývá „JÁ“. Současnou existenci „JÁ“ lze považovat za fyzickou, ale sama o sobě je to iluze. Obsahuje-li konzistentní životní zkušenost iluzi fyzického nebo ne se nevztahuje na otázku práce a významu konzistentního pokroku okolností. Všechny „životy“ jsou subjektivní, ne-fyzikální, vzájemně propojené, a ve skutečnosti neustále

pokračující. Každý z nich je dán určen volbou, polohováním a jejich důsledky. Všechny tyto možnosti jsou zahrnuty ve vývoji vědomí. Když se vědomí přestane, identifikovat s formou, vystupuje za rámeček karmy.

Je zajímavé, že novorozenci již mají kalibrovanou úroveň vědomí v okamžiku narození, a že tato úroveň je udržována u většiny lidí celý život. Vývoj průměrného lidského vědomí v jednom životě – nárůst asi o pět bodů. Nicméně, paradox spočívá v tom, že úroveň lidského vědomí jako celku zůstala na hodnotě 190 po mnoho staletí, a teprve nedávno překročila kritický bod 200 a dosáhla současnou úroveň 207. Míra obecné úrovně růstu vědomí je omezena obrovským množstvím lidí, kteří i nadále přijímají negativní řešení a provádí negativní výběr.

Otázka: Karma je tedy spojena s formou?

Odpověď: Předběžné okolnosti vědomí vyjadřují scénáře, vyjádřené jako dominantní energetická pole relativní moci. Na každé úrovni existují nevyřešené problémy a omezení, které charakterizují tuto úroveň a jsou překážkami pro člověka. Například má člověk po porodu energetické pole kalibrované na úrovni 150. Jeho hlavním problémem bude nepochybně hněv. Člověk může prožít život nebo několik životů, kde bude hněv hrát významnou roli. Lidé, nacházející se v energetickém poli s úrovní 50, budou vést život plný chudoby a deprivace, a mohou se narodit v hladovějící zemi zpusťované epidemiemi a válkou.

Otázka: Cožpak okolnosti narození – nejsou výsledkem náhody, v závislosti na genech, chromozomech, geografii a čase?

Odpověď: Nic ve vesmíru se neděje náhodou. Vesmír to je současná kombinace okolností a interakce bezpočtu podmínek, které doprovázejí nekonečné množství energetických schémat. Ve stavu Poznání je to všechno zřejmé, a dobře známé. Vně takové úrovně vědomí můžeme schéma srovnat s nespočítanými neviditelnými magnetickými poli, která automaticky přitahují nebo odpuzují lidský úděl a vzájemně reagují v souladu se svou pozicí, ve vztahu k silným stranám a polaritám. Všechno ovlivňuje všechno ostatní a je v dokonalé rovnováze.

V Poznání se jemná vnitřní funkce Vesmíru rozkrývá jako majestátní tanec s extrémně složitou choreografií a provedením. Je zřejmé, že to, co svět nazývá zázraky, je způsobeno posunem energie, vyvolaným například láskou a modlitbou. Je také možné libovolně volit jakýkoli aspekt lidské činnosti a interakce, a kalibrovat moc podílejících se na něm energií. Vnitřní energie všeho jsou určující osud, v závislosti na předcházejících okolnostech v celém Vesmíru. Ve Vesmíru jsou vyjádřeny lokálně, za převládajících okolností. Nehody či nespravedlnost jsou nemožné. Každá akce, rozhodnutí, myšlenka nebo volba mění rovnováhu interakce a vedou k určitým důsledkům.

Otázka: Takže karma – to je obecná podmínka?

Odpověď: Veškerý rozvoj a interakce v evoluci Vesmíru podléhá zcela karmě. Lidský život tedy není výjimkou. Přesně tak se všechny možnosti určují strukturou Vesmíru a všeho, co v něm je. Kočka se nemůže náhle proměnit ve psa. „Karma“ určuje výběr genů a chromozomů při narození a také místo a okolnosti. Energetické pole

potenciální kočky se nepřitáhne k tělu psa. Svalové testování nám umožňuje prozkoumat „karmu“ jakéhokoliv tvora. Každý tvor má karmu tedy oblast možné volby, ale i důsledků z předchozích voleb. Nejvíce převládající podmínky nazýváme předurčením, osudem nebo štěstím.

Otázka: Jak jsou propojeny viditelná a neviditelná oblasti?

Odpověď: Jejich libovolné rozdělení je náhodné a je způsobeno pouze vnímáním. Ztělesněné a neztělesněné – je jedno celé. Fyzický svět vnímání – to je svět následků. Nic v běžném světě není schopno stát se příčinou. Síla moci v příčinné souvislosti existuje pouze ve sféře neviditelného. Empire State Building se objevil nejprve jako myšlenka, jako struktura v mysli tvůrce, a pak silou vůle získal příležitost být realizován jako důsledek ve viditelném světě. Jako fyzická struktura však nemá sílu vztahu příčinné souvislosti, aby mohl vyvolat existenci čehokoliv. Jeho přítomnost je lokální okolnost s jejími důsledky (např. pohyb větru nebo stínu), ale síla vztahu příčinné souvislosti není vlastní ani budově ani jejím částem.

Otázka: Co způsobuje existenci něčeho?

Odpověď: Božská Milost definuje veškeré Tvoření, ve všech jeho podobách a detailech. Říkáme, že se neztělesněné vyjadřuje ve ztělesnění podle pokynů Boží Vůle. Existuje díky Přítomnosti a je jí vyvolána; její vlastnost – způsobovat potenciální rozvoj možností do praxe. Dá se říci, například, že obilí spí a je neaktivní, ale v Boží přítomnosti začíná růst. Potenciální scénáře vzniku hmoty jsou v neviditelné sféře v podobě energetických schémat. Vlastnosti „autenticity“ – ne více než záření „JÁ“, prostupující ty vlastnosti, které nazýváme autentičností. Obyčejná mysl připisuje vlastnost autentičnosti jakékoli hmotě, a představuje si, že je generována samou hmotou. Jediná realita je tak samo „JÁ“, které ze své boží podstaty svítí skrz kvalitu života, reality a bytí. Život je buď přítomen, nebo ne.

Neexistuje realita, která by existovala sama o sobě, jako je například smrt. Božskost se vyjadřuje jako forma a nebo život, v závislosti na místních podmínkách a potenciálech.

Bez předchozího životního potenciálu („karma“) by se nikdo nenarodil. Celý Vesmír a všechno v něm je vlastně současná realizace karmy a jedna událost.

Otázka: Zdá se, že celý život je naplánován předem. Cožpak to není předurčení?

Odpověď: Ne. Předurčení to je něco úplně jiného. Pojem „předurčení“ znamená omezení a předem definované výsledky, ale karma určuje možnosti a rozsah svobodné volby. Škála dostupných možností je omezena převládajícími okolnostmi, jsou přitahovány nebo jsou zadány karmickým vzorem v energetickém poli.

Výběr předchází karmu a může ji překonat, nebo změnit aktem vůle.

Otázka: A co svobodná vůle?

Odpověď: Součástí dědictví energetického vzoru, získaného při porodu, je vrozená

schopnost volby a rozhodování. Varianty se velmi liší v kvalitě a množství, v závislosti na kalibrované energetické úrovni. Z dědictví lidstva a jeho vývoje je zřejmé, že člověk má schopnost odpouštět nebo nenávidět i obviňovat. Dá se říci, že se duchovní úroveň zvyšuje při výběru odpuštění a padá při výběru nenávisti. Každá volba přechází do jiného „bodů“ společného energetického pole lidského života. Říkáme, „vrána k vráně sedá“, „podobné hledá podobné“, „jablko nepadá daleko od stromu“, „co zasejeme, to sklídíme.“

Buddha řekl, že není třeba útočit nebo trestat své nepřátele, protože oni zničí sami sebe, zničí je jejich vlastní podstata. Každé náboženství učí, že tento život má vliv na další; zda příští život bude fyzický nebo ne, na tom nezáleží. Život nemůže být ne-životem; změní pouze formu a podobu.

Otázka: Cožpak není energetické pole na vyšší kalibrační úrovni „lepší“ než na nižší?

Odpověď: Není „lepší“, je prostě jiné. Každá bytost má svůj vlastní úkol, přínos pro společný celek. Nelze říci, že je jedna cihla lepší než jiná cihla, protože je větší nebo je výše ve stěně. „Více“ nebo „méně“ nebo „lepší“ to jsou pojmy – rozsudky, generované polohováním. Každý živý tvor dostává stejné množství radosti z uvědomění si bytí. Božskou Přítomnost ve Všem Jsoucím prostupuje celý tento pocit jako důsledek Tvoření. Zvířata, rostliny nebo lidé jsou si rovni v radosti z bytí. Lidská mysl je schopna myslet a rozmýšlet. S největší pravděpodobností by rostlina, kdyby měla rozum, považovala myšlení za nadbytečné a hloupé. Každá živá bytost miluje život, ne proto, že má emoce, ale proto, že je radost uvědomění neoddelitelná od života a bytí.

Znalost nevyžaduje rozum nebo city, protože bytí v sobě obsahuje vlastnosti Božského uvědomění. Život sám ví, co existuje, ale je v zajetí identifikace se svou současnou formou. Z pohledu úrovně poznání Pravdy a Reality je smrt nemožná, protože je nereálná, stejně jako nepřítomnost – není stav bytí, ale duševní popis. Aby nastala smrt, musí být součástí karmického potenciálu Vesmíru. Avšak tento potenciál není možný, proto se nemá co stát. Nic, to není událost, která se může stát.

Život, stejně jako bytí, nemá opak, skutečnost také nemá opak, nezávislou pseudorealitu, jako je lež. Pravda buď neexistuje, nebo ne. Božství, Bůh, Jednota a Absolutno to vše je Vše Jsoucí; žádný opak Boha neexistuje. Jen pravda je pravda; nic víc není.

Všechn strach je generován připojením se k formě kvůli iluzi, že je forma nutnou podmínkou bytí.

Následující část: [Kapitola 12. Hledání pravdy](#)